

Adam i Eva

El sisè dia Déu digué: **“Fem a l'home a la nostra imatge i semblança. Domini sobre el peixos del mar, les aus del cel, els ramats, les feres campestres i els rèptils de la terra”**.

Déu creà a l'home fent-lo de la pols de la terra, del fang el va fer. Déu li bufà el seu alè al nas i li donà la vida. De Déu mateix rebé l'home aquest alè vital que ens fa viure, i ser criatures capaces de percebre la seva veu. A aquest primer home Déu li va posar el nom d' **Adam**, que significa “l'home ”.

I Déu plantà un jardí a **Edèn**, un lloc llunyà d'Orient i hi va posar a l'home que havia creat. Allà va fer créixer tota classe d'arbres que hi ha a la terra, molt macos i variats i amb molta fruita saborosa. Però enmig del jardí hi havia uns arbres especials: l'arbre de la Vida i l'arbre de la Ciència del bé i del mal. També hi havia a l'Edèn, un riu que regava el jardí i que es dividia en quatre, formant així quatre rius més que s'anomenaven: el Fison, el Guihon, l'Eufrates i el Tigris.

Déu digué a Adam: **“Pots menjar de tots els arbres del jardí, tret del que està enmig: l'arbre de la Ciència del bé i del mal. El dia que mengis d'ell, moriràs”**.

I Déu, el Senyor, digué: **“No és bo que l'home estigui sol. Vaig a donar-li algú altre que l'ajudi i li faci companyia; un que sigui de la mateixa espècie”**. Déu, va fer caure a l'home en un somni profund, per que no sentís ni s'adonés de res, li va treure una costella, i li omplí el forat de carn. De la costella en va fer una dona, i li presentà a l'home.

Llavors l'home exclamà: **”Aquesta és os dels meus ossos i carn de la meva carn. Una companya igual que jo”**. A la dona Déu li digué **Eva**, que significa **“la que dona vida”**. Tots dos, home i dona, anaven nus pel jardí i no se n'avergonyien.

La temptació i la caiguda

La **serp** era el més llest de tots els animals creats per Déu. Ella parlà amb la dona i li digué: **“Us ha dit Déu que no mengeu d'alguns arbres?”** La dona li contestà: “Podem agafar i menjar els fruits de tots els arbres del jardí. Només de l'arbre que està enmig en ha dit Déu: **No toqueu ni mengeu els seus fruits sinó morireu!**”

Llavors la **serp** digué a la dona: **“De cap de les maneres; certament no morireu si mengeu d'ell. Déu sap perfectament que tot just mengeu, s'obriran els vostres ulls i sereu intel·ligents. Sereu com deus capaços de distingir entre el bé i el mal”**.

La **dona** va tenir un gran desig de menjar de l'arbre. Era preciós i li atreïa la possibilitat d'assolir el coneixement. **Per això allargà la mà cap als fruits, n'agafà un i se'l menjà; i després li donà a l'home i aquest també menjà. Llavors se'ls hi van obrir els ulls, i es van espantar per que es van adonar que estaven despullats.** Aleshores van agafar unes fulles de figuera i van cosir uns vestits i se'ls van posar.

Al capvespre sentiren la veu de Déu, que es passejava pel jardí prenent la fresca. **L'home i la dona es va amagar enmig dels arbres, per que tenien por de trobar-se amb Déu.** Llavors Déu cridà a l'home i li digué: “Adam, on ets?” Adam respongué: “He sentit la teva veu al jardí i he tingut por per que estic despullat. Per això em vaig amagar”. Però Déu li respongué: “Qui t'ha fet veure que estaves nu? Què potser has menjat de l'arbre que et vaig prohibir?” Adam va començar a excusar-se dient: “La dona que em vas donar per companya em va oferir els fruits i jo els vaig menjar”.

Aleshores digué Déu a la dona: “Per què ho has fet?” La **dona** respongué: **“La serp em va seduir i en vaig menjar”**. I llavors Déu digué a la serp: “Per haver fet això seràs maleïda entre tots els animals de la terra. T'arrossegaràs sobre el teu ventre i menjaràs terra tota la teva vida. La dona i tu sempre sereu enemigues”. I a la dona Déu li digué: “Portaràs als fills a aquest món amb dolor i sempre estaràs unida al teu marit”

I a l'home li digué: “Per haver fet cas de les paraules de la teva dona, i haver menjat de l'arbre que jo et vaig prohibir, per causa teva la terra serà maleïda.

T'alimentaràs d'ella tota la vida, sofrint esgotament i dificultats. Quan mengis el teu pa, has de saber que **auràs de treballar amb preocupació i suors per aconseguir-lo, fins que tu mateix tornis a la terra.** Perquè tu ets terra i estàs fet de terra i tornaràs a ser terra”.

I Déu, el Senyor, els hi va fer vestits de pell i els va vestir. Després digué: “**No és l'home com Déu? Ell ja sap ara el que es el bé i el mal.** Que no torni a fer el mal, ni estiri la seva mà cap a l'arbre de la Vida per a menjar els seus fruits!” Aleshores Déu, els va fer fora del jardí d'Edèn i envià als àngels amb espases de foc a la part oriental del jardí, per a que vigilessin i tanquessin el pas cap a l'arbre de la vida.